

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.316/2025/3.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Bárkányi Gábor pártfogó ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Készenléti Rendőrség (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Kenyár-Rakó Orsolya r. főhadnagy kamrai jogi előadó és dr. Ökrös Csaba r. alezredes kamrai jogi előadó
A per tárgya:	közszolgálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (41. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 4.K.700.238/2024/40. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A pártfogó ügyvéd munkadíját a felperes viseli.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2023. január 6. napján létesített szerződéses jogviszonyt az alperessel, melynek keretében a ezred1 vármegye1 század1 állományában határ vadász beosztásban, tizedes rendfokozatban teljesített szolgálatot.

[2] A felperessel szemben 2023. december 4. napján – a hozzátartozójának bejelentése alapján – a helységi Rendőrkapitányság állományának tagjai az Országos Mentőszolgálat munkatársai jelenlétében biztonsági intézkedést fogantatosítottak, mivel a bejelentés tartalma szerint a házassági bontóperében kitűzött tárgyaláson öngyilkossági szándékát közölte. Mindezekre tekintettel – a pszichés állapotának kivizsgálása céljából – a helységi Kórház osztálylára szállították. A történetekről a felperes századparancsnoka szám1 számon parancsnoki véleményt készített, amelyben – a fentiekén túl – azt is rögzítette, hogy a felperes perbeli időszakkal érintett emberi kapcsolatai elnehezültek, a kórházba szállítását megelőzően (2023 őszén) több munkatársával konfliktusba került, aminek okán 2023. november 1. napjával az század1 állományának 2. váltásából az 1. váltásba helyezték.

[3] Az esetet követően az alperes elrendelte a felperes – pszichológiai alkalmasságával összefüggő – soron kívüli alkalmassági vizsgálatát, ami 2023. december 8. napján elsőfokon „alkalmatlan” eredménnyel zárult. A felperes 2024. január 4. napján leszerelési kérelmet nyújtott be, amit 2024. január 7. napján visszavont. A 2024. január 9. napján elrendelt másodfokú soron kívüli alkalmassági vizsgálat során – az elsőfokú vizsgálatához hasonlóan – a felperes beosztásra alkalmatlansága nyert megállapítást, amelyre tekintettel az alperes a jogviszonyát – a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 319/F. § (3) bekezdés c) pontjára alapítottan – a szám2 számú állományparanccsal 2024. január 9-i hatállyal (szerződés felbontásával) megszüntette.

[4] A felperes a munkáltatói intézkedéssel szemben szolgálati panaszt terjesztett elő, amit a munkáltatói jogkör gyakorlója (a továbbiakban: ezredparancsnok) megalapozatlannak talált és az alperes parancsnokához (a továbbiakban: állományilletékes parancsnok) elbírálásra felterjesztett.

[5] Az alperes parancsnoka a határozat1 számú határozatával a szolgálati panaszt – annak megalapozatlansága miatt – a Hszt. 268. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel elutasította.

A kereset, a védírat

[6] A felperes módosított keresetében a jogviszonya jogellenes megszüntetésére hivatkozással a szám2 számú állományparancs hatályon kívül helyezését és az eredeti szolgálati beosztásába történő visszahelyezését, továbbá az alperes – nyolchavi illetményének megfelelő – 2.608.000 forint megfizetésére kötelezését kérte. A soron kívüli pszichológiai alkalmassági vizsgálatok elrendelésének jogszerűségét nem vitatta; a beosztásra való alkalmatlanságát tette vitássá, azt kiemelve, hogy a szolgálatteljesítései során hibát nem

vétett, az egészségi állapotának romlását kizárólag a magánéletében zajló események idézték elő.

[7] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Döntését a Hszt. 319/I. § (1)-(5) bekezdéseire, 319/F. § (3) bekezdés c) pontjára, a szerződéses határvadász jogviszonyával, képzésével és vizsgáztatásának rendjével összefüggő egyes szabályokról szóló 47/2022. (XII. 27.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 2. § 7. pontjára, 32. § (4) bekezdésére, 2. számú mellékletének 4.4. pontjára, 48. § (1), (5) bekezdéseire, 52. § (1) bekezdésére alapította. Rögzítette, hogy a perben a felperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy az első- és másodfokú soron kívüli alkalmassági vizsgálat időpontjában a határvadász szolgálat ellátására alkalmas volt; a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményeit maga viseli. Tekintettel arra, hogy a mentális állapot megállapításához olyan orvosi szakértelem szükséges, amivel a bíróság nem rendelkezett, a felperes indítványára – a mentális állapotának véleményezése céljából – szakértői bizonyítást rendelt el. A személyi igazságügyi pszichológus szakértő által szám3 számon előterjesztett szakvéleményre (a továbbiakban: szakvélemény) alapítottnan megállapította, hogy a felperes soron kívüli alkalmassági vizsgálatait szakmailag megalapozott eredménnyel zárultak; a perbeli időszakban végzett tesztek a szuicid (öngyilkossági) hajlamát jelezték; amik az „alkalmatlanság” megállapítására elégségesek és megfelelőek voltak. A peres felek a szakvéleményben foglaltakat nem vitatták; az elsőfokú bíróság a szakvéleményt aggálytalannak, ellenmondásmentesnek, teljeskörűnek és mindenre kiterjedőnek minősítette, azt az ítélezése alapjául elfogadta. Megállapítása szerint a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ezért annak következményeit viselni köteles. Rámutatott továbbá, hogy a felperes pszichológiai alkalmatlansága okán a munkáltatói jogkör gyakorlójának a jogviszony megszüntetése tárgyában mérlegelési joga nem volt, az irányadó jogszabályi előírások értelmében intézkedési kötelezettség terhelte, mely intézkedése jogszerűnek minősül.

A fellebbezés

[9] A felperes fellebbezésében a keresetének helyt adó – a jogviszonya helyreállítását eredményező és az alperes nyolchavi elmaradt illetményében marasztaló – döntés meghozatalával az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte. „Jogi érvelés” címszó alatt a Hszt. 4. § (1) bekezdését, 6. § (1) bekezdését, (3) bekezdés a) pontját, 7. § (1) bekezdés a) pontját, 80. § (1) bekezdését, (2) bekezdés a) és b) pontjait, 107. § (5) bekezdését, 244. §-át, 245. § (1) bekezdését és 319/I. § (9) bekezdését hívta fel. Nem vitatta, hogy a jogviszonyt a beosztásra való alkalmatlanság megállapítása esetén a Hszt. 319/F. § (3) bekezdés c) pontjára figyelemmel meg kell szüntetni, azonban álláspontja szerint esetében az alkalmatlanság megállapításához vezető út vetett fel aggályokat. Hivatkozott arra, hogy a jogviszonya

megszüntetését megelőző másfél évben négy pszichológiai alkalmassági vizsgálaton esett át, amelyből két alkalommal alkalmasnak, két esetben pedig alkalmatlannak minősítették, ezért véleménye szerint a másodfokú eljárásban egy független alkalmassági vizsgálat elvégzése indokolt. Előadta, hogy 2023. január 6. napján kórházi ellátásban részesült, amikor is öngyilkosságra való hajlamot nem tártak fel nála. 2024. január 24. napján leszerelési kérelmet nyújtott be, amit az századparancsnoka támogatott, ugyanakkor nem záradékolt, holott azt a jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetése érdekében az állományilletékes parancsnok felé továbbítania kellett volna. Kifogásolta továbbá, hogy az alperes kétszeres alkalmassági vizsgálatra kötelezte, és a jogviszony megszüntetése során a „fokozatosság elvét” nem vette figyelembe.

[10] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés nem alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet – a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – a fellebbezés keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az irányadó jogszabályoknak megfelel; az érdemi döntéssel és annak részletesen kifejtett indokaival is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[13] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélettel szemben kizárólag anyagi jogi kifogásokat fogalmazott meg, azonban azokkal kapcsolatban – a jogszabályhelyek pusztá megjelölésén túl – a jogi érveit részletesen nem fejtette ki; a nyilatkozatai az irányadó jogszabályi rendelkezésekkel nem álltak összhangban. A felperes a jogviszonyának megszüntetését megelőző munkáltatói intézkedéseket (a többszöri soron kívüli alkalmassági vizsgálat elrendelését, azok időpontját) és azok eredményét sérelmezte, azonban az elsőfokú bíróság szakértő kirendelésére vonatkozó intézkedésének jogszerűségét, valamint az érdemi döntés alapját képező szakértői bizonyítás eredményét nem vonta kétségbe.

[14] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozatot a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között, az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya, fogyatékosága (adott esetben a

nyilatkozatok és a jogszabályi rendelkezések közti egybecsengés kimutathatóságának hiánya) esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy azon okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a határozatot jogszabálysértőnek tartja, egzakt módon megismerhesse. A fellebbezési kérelem e tartalmi elemei a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit határozzák meg (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése és a sérelmezett határozattal szemben álló jogi álláspont részletes kifejtése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége.

[15] A felperes fellebbezésében „Jogi érvelés” címszó alatt a nyilatkozataival összhangban nem álló, a vitatott munkáltatói intézkedéshez közvetlenül nem kapcsolódó, azokkal nem adekvát jogszabályi rendelkezéseket [az írásbeli jognyilatkozat megtételének szabályát rögzítő 6. § (3) bekezdés a) pontját, a jognyilatkozat megtámadhatóságának 7. § (1) bekezdésében feltüntetett eseteit, a jogviszony megszűnésének 80. § (1), (2) bekezdéseiben szereplő formáit, a lemondási idő 84. § (2) bekezdésében és 319/F. § (7) bekezdésében írt időtartamát érintő, a 107. § (5) bekezdésében és a 319/I. § (9) bekezdésében rögzített, az egészségi vagy pszichológiai állapotra vonatkozó vizsgálat dokumentációjának megismertetésére vonatkozó, a 244. §-ban szereplő kárfelelősségi és a 245. § (1) bekezdésében található távolléti díj megállapításának szabályait] jelölt meg, így e jogszabályok perbeli érvényesülésének vizsgálatától a másodfokú bíróság eltekintett, a döntés érdemére az e jogszabályok megsértésére történt felperesi hivatkozás a fenti ok folytán nem hatott ki.

[16] Az ítéltábla megjegyzi továbbá, hogy a felperes fellebbezésében – a fentiekén túl – a Hszt. 4. § (1) bekezdését is szerepeltette, amely szabály a munkáltatót érintő joggal való visszaélés tilalmára utal. Az ítéltábla e jogszabályi rendelkezéshez társított kifogást – a részletes jogi okfejtés hiányán túlmenően – azon okból sem vizsgálhatta, mivel az az elsőfokú eljárás tárgyát nem képezte, ugyanis a felperes keresetében kizárólag a jogviszonya jogellenes megszüntetésére hivatkozott, az alperes részéről megvalósított joggal való visszaélést nem állította.

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan állapította meg, hogy a határvadásznak a Hszt. 319/I. §-a alapján a beosztása szerinti egészségi, pszichológiai és fizikai alkalmassági követelményeknek meg kell felelnie; és az alkalmasságát rendszeresen ellenőrizni kell. A BM rendelet 2. melléklete tartalmazza a pszichológiai minimumfeltételeket, amelyek között az is szerepel, hogy a határvadász élettörténetének öngyilkossági kísérlettől, öngyilkosságra utaló magatartástól mentesnek kell lennie, mint ahogyan arra az ítéletében az elsőfokú bíróság is rámutatott.

[18] A rendszeres ellenőrzéseken kívül a munkáltatónak jogában áll soron kívüli alkalmassági vizsgálatot is elrendelni, amennyiben annak – a BM rendelet 48. § (1) bekezdésében biztosított – feltételei fennállnak. Az irányadó BM rendelet 48. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy soron kívüli pszichológiai alkalmassági vizsgálat elrendelésére abban az esetben kerülhet sor, amennyiben a határvadász egészségi, pszichológiai vagy fizikai alkalmasságával kapcsolatban kétség merül fel. Az 50. § (1) bekezdése alapján soron kívüli

pszichológiai alkalmassági vizsgálat esetén, annak feltárása érdekében, hogy az annak alapjául szolgáló körülmény háttérében felmerült-e pszichológiai ok, a közvetlen szolgálati elöljárói vélemény beszerzése is szükséges.

[19] Az ítéltábla megállapította, hogy a felperes jogviszonyának megszüntetésére – a 2023. december 8-i és 2024. január 9-i első- és másodfokú soron kívüli pszichikai alkalmassági vizsgálatok eredményei alapján, valamint az irányadó jogszabályi rendelkezések (szerződés bontási kötelezettség) figyelembevételével került sor. A perbeli időszakokkal érintett – a BM rendelet 48. § (2) bekezdés c) pontja alapján elvégzett – vizsgálatok „alkalmatlan” minősítéssel zárultak; a felperes által hivatkozott, korábban elrendelt – „alkalmas” minősítést eredményező – vizsgálatok azonban az ügy megítélése szempontjából – az alábbiakban kifejtettek szerint – jelentőséggel nem bírhattak.

[20] A felperes az eljárás során nem vitatta, hogy a beosztására alkalmasságának vizsgálatát az arra jogszabály alapján feljogosított, képesített szakemberek végezték, aggályosnak kizárólag az alkalmatlansága megállapításához vezető utat nevezte.

[21] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, miszerint a perbeli esetben a soron kívüli alkalmassági vizsgálatok elrendelése a hozzátartozótól származó – szuicid hajlamot feltételező magatartást leíró – bejelentés alapján indokoltta vált, amelynek kétfokú eljárásban történő elvégzésére ugyancsak a jogszabályi előírások szerint került sor [Hszt. 319/I. § (4) bekezdés]. Az elrendelés szükségességét a századparancsnoki vélemény is alátámasztotta. Az ítéltábla e ponton megjegyzi, hogy az alperes eljárásának jogszerűségét az sem kérdőjelezheti meg, hogy a felperes jogviszonyának megszüntetését megelőző másfél éves időintervallumban több alkalmassági vizsgálat elvégzésére is sor került, ugyanis a jogszabály e tekintetben a vizsgálatok számát érintő korlátozást nem ír elő.

[22] A felperes a fellebbezésében, noha azt állította, hogy szuicid hajlama sohasem nem volt (aminek egyrészt az Országos Rendőr-főkapitányág osztály2 szám4. Eü. átiratával megküldött pszichológiai vélemény is ellentmond, miszerint nevezett pszichológiai alkalmatlansága neki felróható ok miatt következett be, továbbá a pszichológiai alkalmatlanságához tevőleges magatartása vezetett), azt a kórházi kezelése során nem állapították meg (ami az érdeme szempontjából egyébiránt nem bírt jelentőséggel); a szakvéleményben foglaltakat ugyanakkor nem vitatta. E szerint a szuicidiumra való hajlam/eshetőség pusztán egy személyiségtényező, de figyelembe véve egyéb személyiségjegyeket: értelmi eszközökkel való rossz szabályozást, introvertált személyiségjegyeket (nem csapatjátékos), az emberekhez való ambivalens viszonyulást, a paranoid/vonatkoztatásos gondolkodást, indulati élet szabályozásának nehézségeit/acting out lehetőségét, stb., az „alkalmatlan” minősítés szakmailag megalapozott, amit az alkalmazott tesztek eredményei kétséget kizáróan ugyancsak alátámasztottak; erre figyelemmel a felperes alkalmasságát érintő további vizsgálat elrendelése indokolatlan és szükségtelen.

[23] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság – a felperes mentális állapotát érintő körben beszerzett –szakmailag megalapozott, ellentmondásmentes és a felek által sem vitatott tartalmú szakvéleményt, mint döntő bizonyítékot az ítélezése alapjául helyesen fogadta el.

[24] Az ítéltábla rámutat továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan állapította meg azt is, hogy az alperest – a felperes beosztására való alkalmatlansága okán – a Hszt. 319/F. § (3) bekezdésének c) pontja alapján szerződés bontási kötelezettség terhelte, e tekintetben mérlegelési joga nem volt, ez esetben – a felperesi hivatkozással ellentétben – a „fokozatosság elve sem érvényesülhetett.

[25] A felperes fellebbezésében előadott azon kifogása pedig, miszerint a jogviszonyát a történetek ellenére közös megegyezéssel kellett volna megszüntetni, ugyancsak nem volt elfogadható, hiszen a leszerelési kérelmét maga vonta vissza, annak záradékolása épp e jognyilatkozat megtételével hiúsult meg, az alperesnek arra figyelemmel a beosztásra való alkalmasság vizsgálatát másodfokon hivatalból kellett elrendelnie, ami végezetül a jogviszony – Hszt. 319/F. § (3) bekezdésének c) pontja szerinti – jogszerű megszüntetéséhez vezetett.

[26] Figyelemmel arra, hogy a felperes a beosztásra való alkalmasságát nem igazolta, annak sikertelensége a terhére esett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a keresetet elutasító elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[27] Az alperes a másodfokú eljárásban – fellebbezési ellenkérelem hiányában – perköltség igényt nem terjesztett elő, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére figyelemmel rendelkeznie nem kellett. A pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült munkadíját a Pp. 102. § (1) bekezdése értelmében a 100%-ban pervesztes felperes köteles viselni, melynek megfizetéséről és pontos összegéről a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII.27.) IM rendelet szabályai szerint a jogi segítségnyújtó szolgálat rendelkezik.

[28] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (312.960 forint) fellebbezési illeték a felperes 4.K.700.238/2024/12. számú végzésben megállapított munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága folytán a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[29] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[30] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. december 17.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Farkas Ervin s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró